

Σήμερα τιμάται ο Άγιος αββάς Σισώης

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Όσιος Σισώης ο Μέγας είναι ένα από τα επίλεκτα μέλη της χορείας των Αγίων Πατέρων της Ερήμου. Έζησε τον 4ο αιώνα μ.Χ. και ανήκει στην πρώτη γενιά μεγάλων ασκητών που ακολούθησε τον Μέγα Αντώνιο. Στα ασκητικά και τα αγιολογικά κείμενα χαρακτηρίζεται Όσιος (=άγιος μοναχός) Σισώης ή αββάς (=πατέρας) Σισώης.

Ο Όσιος Σισώης έλαμψε με την πνευματική του σύνεση, την ταπεινοφροσύνη, τη φιλαδελφία και το ενδιαφέρον του στο να επιστρέψει και ένα μόνο αμαρτωλό. Μεταξύ των ασκητών αναδείχτηκε ονομαστός και μέγας, αθλητής της πρώτης γραμμής, τύπος εγκράτειας, αλλά και ψυχή πού προσευχόταν για δικαίους και αδίκους, πλούσιους και φτωχούς, άρχοντες και ιδιώτες, κληρικούς και λαϊκούς και γενικά για όλο τον κόσμο. Στη γη ήταν, αλλά η ζωή του ήταν ουράνια. Υψωμένος πάνω από τη σάρκα, που χαλιναγωγούσε τέλεια με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και τη θεία κοινωνία του σώματος και του αίματος του Χριστού. Η μνήμη του μένει υπόδειγμα σ' όσους θέλουν την ασκητική ζωή, για να είναι γνήσιοι και πραγματικοί ασκητές, όχι μόνο με την αντοχή του σώματος, αλλά και με την πνευματική αναγέννηση και τη λάμψη της αρετής.

Στιγμές από τη ζωή του αββά Σισώη

Ίσως κάποια από αυτά τὰ στιγμιότυπα ίσως ανήκουν στὸν βίο ἐνὸς ἄλλου ἁγίου Σισώη, ἐπίσης μοναχοῦ τῆς αἰγυπτιακῆς ἐρήμου, λίγο μεταγενέστερου.

1) Ἀδελφὸς ποὺ ἀδικήθηκε ἀπὸ ἄλλο ἀδελφὸ ἦλθε πρὸς τὸν ἀββᾶ Σισώη καὶ τοῦ λέγει:

– Ἀδικήθηκα ἀπὸ ἓνα ἀδελφὸ καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Ὁ δὲ Γέρων [=πνευματικὸς διδάσκαλος, δηλαδὴ ὁ ὁσιος Σισώης] τὸν παρακαλοῦσε:

– Μή, τέκνο· ἀντιθέτως μάλιστα ἄφησε στὸν Θεὸ τὸ ἔργο τῆς ἐκδικήσεως.

Αὐτὸς ὅμως ἔλεγε:

– Δὲν θὰ παύσω, ἕως ὅτου ἐκδικηθῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Εἶπε δὲ ὁ Γέρων:

– Ἄς προσευχηθοῦμε, ἀδελφέ. Καὶ ὁ Γέρων, ἀφοῦ σηκώθηκε, εἶπε:

– Θεέ, δὲν σὲ ἔχουμε πλέον ἀνάγκη νὰ φροντίζεις γιὰ μᾶς· διότι ἐμεῖς ἐκδικούμαστε μόνοι γιὰ λογαριασμό μας.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀδελφός, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντος λέγοντας:

– Δὲν θὰ εἶμαι πλέον σὲ ἀντιδικία μὲ τὸν ἀδελφό, συγχώρεσέ με, ἀββᾶ.

2) Ἐπισκέφθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τὸν ἀββᾶ Σισώη στὸ ὄρος τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου. Καὶ ἐνῶ συνομιλοῦσαν, εἶπε στὸν ἀββᾶ Σισώη:

– Δὲν ἔφθασες ἀκόμα στὰ μέτρα τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου, πάτερ; Καὶ τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

– Ἐὰν εἶχα ἓνα ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου, θὰ γινόμουν ὅλος φωτιά, ἀλλ’ ὅμως γνωρίζω ἄνθρωπο ποὺ μὲ δυσκολία μπορεῖ νὰ βαστάξει τὸν λογισμό του.

3) Πειράσθηκε κάποτε ὁ Ἀβραάμ, ὁ μαθητὴς τοῦ ἀββᾶ Σισώη, ἀπὸ δαίμονα καὶ εἶδε ὁ Γέρων ὅτι ἔπεσε καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε, δήλωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ λέγοντας:

- Θεέ, θέλεις δὲν θέλεις, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, ἐὰν δὲν τὸν θεραπεύσεις.

Καὶ ἀμέσως θεραπεύτηκε.

4) Ἀδελφὸς ἀνακοίνωσε στὸν ἀββὰ Σισώη:

- Βλέπω ὅτι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ παραμένει μέσα μου. Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

- Δὲν εἶναι σπουδαῖο τὸ νὰ εὐρίσκεται ὁ λογισμὸς σου στὸν Θεό· σπουδαῖο εἶναι τὸ νὰ βλέπεις τὸν ἑαυτό σου κατώτερο ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση. Διότι αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν σωματικὸ κόπο ὁδηγεῖ στὸν τρόπο τῆς ταπεινοφροσύνης.

5) Ἐπισκέφθηκε ὁ ἀββὰς Ἀδέλφιος, ἐπίσκοπος Νειλουπόλεως, τὸν ἀββὰ Σισώη, στὸ ὄρος τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσουν, πρὶν ἀρχίσουν τὴν πορεία, τοὺς ἔβαλε νὰ φάγουν τὸ πρωί, ἦταν δὲ νηστεία. Καὶ μόλις ἔστρωσαν τραπέζι, ἀδελφοὶ κρούουν τὴν θύρα. Εἶπε δὲ στὸν μαθητὴ του:

- Δῶσε τους λίγο τραχανᾶ, διότι ἔρχονται ἀπὸ κοπιαστικὴ πορεία. Τοῦ λέγει ὁ ἀββὰς Ἀδέλφιος:

- Ἄφησε τώρα, γιὰ νὰ μὴ εἰποῦν ὅτι ὁ ἀββὰς Σισώης τρώγει ἀπὸ τὸ πρωί. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόσεξε ὁ Γέρων καὶ λέγει στὸν ἀδελφό:

- Πήγαινε, δῶσε τους. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν τραχανᾶ, εἶπαν:

- Μήπως ἔχετε ξένους; Μήπως τρώγει καὶ ὁ Γέρων μαζὶ σας; Καὶ τοὺς εἶπε ὁ ἀδελφός:

- Ναί. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ λέγουν ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσει πὺ ἀφήσατε τὸν Γέροντα νὰ φάγει. Ἡ δὲν γνωρίζετε ὅτι ἔχει κοπιάσει πολλὰς ἡμέρες; Καὶ τοὺς ἄκουσε ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἔβαλε μετάνοια στὸν Γέροντα λέγοντας:

- Συγχώρεσέ με, ἀββᾶ, πὺ σκέφτηκα κάτι ἀνθρώπινο· ἐσὺ ὅμως ἔκαμες τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοῦ λέγει ὁ ἀββὰς Σισώης:

- Ἐὰν δὲν δοξάσει τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεός, ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τίποτε.

6) Ρώτησε ὁ ἀββὰς Ἀμμων τῆς Ραϊθοῦ τὸν ἀββὰ Σισώη:

- Όταν αναγινώσκω τὴν Γραφή, ὁ λογισμὸς μου θέλει νὰ συντάξει ἕνα λόγιο γιὰ νὰ τὸ ἔχω σὲ περίπτωση ἐπερωτήσεως. Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

- «Οὐκ ἔστι χρεία, ἀλλὰ μάλλον ἐκ τῆς καθαρότητος τοῦ νοὸς κτῆσαι σεαυτῷ καὶ τὸ ἀμεριμνεῖν καὶ τὸ λέγειν».

7) Τρεῖς γέροντες ἐπισκέφθηκαν τὸν ἀββὰ Σισῶη, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκούσει σχετικὰ μὲ αὐτόν. Καὶ τοῦ λέει ὁ πρῶτος:

- Πάτερ, πῶς μπορῶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν πύρινο ποταμὸ; Κι αὐτὸς δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Τοῦ λέει ὁ δεύτερος:

- Πάτερ, πῶς μπορῶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν βρυγμὸ τῶν ὀδόντων καὶ ἀπὸ τὸν ἀκοίμητο σκώληκα; Κι οὔτε τώρα ἀποκρίθηκε. Τοῦ λέγει ὁ τρίτος:

- Πάτερ, τί νὰ κάνω ποὺ μὲ σκοτῶνει ἡ μνήμη τοῦ πηκτοῦ σκότους; Ἀποκρινόμενος δὲ ὁ Γέρων τοὺς εἶπε:

- Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἀπὸ αὐτά· διότι, καθὼς εἶναι φιλεῦσπλαγχνος ὁ Θεός, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἐλεήσει.

Ὅταν ἄκουσαν αὐτόν τὸν λόγο οἱ γέροντες ἔφυγαν λυπημένοι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γέρων δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀφήσει νὰ φύγουν λυπημένοι, γυρίζοντας πρὸς αὐτοὺς εἶπε:

- Εἴσθε μακάριοι, ἀδελφοί, διότι σᾶς ἐζήλευσα. Ὁ πρῶτος σας εἶπε γιὰ τὸν πύρινο ποταμὸ, ὁ δεύτερος γιὰ τὸν τάρταρο καὶ ὁ τρίτος γιὰ τὸ σκότος. Ἐὰν λοιπὸν ὁ νοῦς σας κυριαρχεῖ σὲ τέτοια μνήμη, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀμαρτήσετε. Τί νὰ κάνω ἐγὼ ὅμως ὁ σκληρόκαρδος ποὺ δὲν ἀφήνομαι, οὔτε νὰ γνωρίσω ὅτι ὑπάρχει κόλαση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γι' αὐτὸ ἀμαρτάνω κάθε ὥρα;

Καὶ μετανοημένοι τοῦ εἶπαν:

- Ὅπως ἀκούσαμε, ἔτσι καὶ εἶδαμε [δηλαδή ἐννοοῦσαν ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι τόσο ταπεινὸς καὶ ἐνάρετος, ὅσο λένε γι' αὐτόν].

8) Ἐρώτησε ὁ ἀββὰς Ἰωσήφ τὸν ἀββὰ Σισῶη:

- Σὲ πόσο χρόνο πρέπει νὰ ἀποκόπτει ὁ ἄνθρωπος τὰ πάθη; Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

- Τοὺς χρόνους θέλεις νὰ μάθεις; Λέγει ὁ ἀββὰς Ἰωσήφ:

- Ναί. Λέγει λοιπὸν ὁ Γέρων:

- Ὅποια ὥρα ἔρχεται τὸ πάθος, ἀμέσως κόψε το.

9) Ἦρθαν κάποτε μερικοὶ Ἀρειανοὶ (ὁπαδοὶ τῆς αἵρεσης τοῦ ἀρειανισμοῦ) στὸν ἄββᾶ Σισῶη, στὸ ὄρος τοῦ ἄββᾶ Ἀντωνίου, καὶ ἄρχισαν νὰ κατακρίνουν τοὺς Ὁρθοδόξους. Ὁ δὲ Γέρων δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε τίποτε καὶ ἀφοῦ φώναξε τὸν μαθητὴ του, εἶπε:

- Ἀβραάμ, φέρε μου τὸ βιβλίον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ διάβασέ το. Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ σιωποῦσαν, ἀποκαλύφθηκε ἡ αἵρεσί τους. Καὶ τοὺς ἀπέλυσε εἰρηνικά.

10) Ἦρθε κάποτε ὁ ἄββᾶς Ἀμμοῦν ἀπὸ τὴν Ραϊθοῦ στὸ Κλύσμα γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν ἄββᾶ Σισῶη. Καὶ βλέποντάς τον στενοχωρημένο πού ἄφησε τὴν ἔρημον τοῦ λέγει:

- Τί στενοχωρεῖσαι, ἄββᾶ; Διότι τί μποροῦσες πλέον νὰ κάνεις στὴν ἔρημον τώρα πού γέρασες τόσο; Ὁ δὲ Γέρων κοιτάζοντάς τον μὲ δυσαρέσκεια λέγει:

- Τί μοῦ λέγεις, Ἀμμοῦν; Δὲν μοῦ ἀρκοῦσε τάχα μόνη ἡ ἐλευθερία τοῦ λογισμοῦ μου στὴν ἔρημον;

11) Εἶπε ὁ ἄββᾶς Σισῶης:

- Ὅταν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού σὲ φροντίζει, δὲν πρέπει νὰ τὸν διατάσσεις.

12) Ἦρθαν κάποτε Σαρακηνοὶ καὶ κατάκλεψαν τὸν Γέροντα καὶ τὸν ἀδελφὸ του. Καὶ ὅταν αὐτοὶ βγῆκαν στὴν ἔρημον γιὰ νὰ βροῦν κάτι φαγώσιμο, βρῆκε ὁ Γέρων κόπρανα καμήλων καὶ σπώντας τα βρῆκε μέσα σπόρους κριθαριοῦ· ἔτρωγε δὲ ἓνα σπόρο καὶ τὸν ἄλλο ἔβαζε στὸ χέρι του. Ὅταν δὲ ἐρχόμενος ὁ ἀδελφός του τὸν βρῆκε νὰ τρώγει, τοῦ λέγει:

- Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅτι βρῆκες φαγώσιμο καὶ τὸ τρώγεις μόνος σου καὶ δὲν μὲ φώναξεις; Τοῦ λέγει ὁ ἄββᾶς Σισῶης:

- Δὲν σὲ ἀδίκησα, ἀδελφέ, ἰδοὺ τὸ μερίδιό σου, τὸ κράτησα στὸ χέρι μου.

13) Διηγήθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες γιὰ τὸν ἄββᾶ Σισῶη τοῦ Καλαμῶνος, ὅτι θέλοντας κάποτε νὰ νικήσει τὸν ὕπνο, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸν κρημνὸ τῆς Πέτρας· καὶ ἦλθε ἄγγελος πού τὸν ἔλυσε καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ μὴ κάνει πλέον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οὔτε σὲ ἄλλους νὰ ἀφήσει τέτοια παράδοση.

14) Ἐρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Ἐὰν κάθομαι στὴν ἔρημο καὶ ἔλθει βάρβαρος ποὺ θέλει νὰ μὲ φονεύσει καὶ τὸν καταφέρω, νὰ τὸν φονεύσω; Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Γέρων:

– Ὅχι, ἀλλὰ παράδωσέ τον στὸν Θεό. Διότι ὅποιος πειρασμὸς ἔλθει στὸν ἄνθρωπο, νὰ λέγει, τοῦτο συνέβηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου, ὅποιοδήποτε δὲ ἀγαθό, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

15) Ἀδελφὸς παρακάλεσε τὸν ἀββὰ Σισώη τὸν Θηβαῖο:

– Εἰπέ μου ἓνα λόγο. Καὶ λέγει:

– Τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ; Ὅτι τὴν Καινὴ Διαθήκη ἀναγινώσκω καὶ στὴν Παλαιὰ γυρίζω.

16) Ἀδελφὸς ἐρώτησε ἓνα γέροντα:

– Τί νὰ κάνω ποὺ θλίβομαι γιὰ τὸ ἐργόχειρο; Διότι ἀγαπῶ τὸ πλεκτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐργασθῶ. Λέγει ὁ Γέρων:

– Ὁ ἀββὰς Σισώης ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε τὸ ἔργο ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ.

17) Εἶπε ὁ ἀββὰς Σισώης:

– Νὰ ἐξουδενωθεῖς, νὰ βάλεις τὸ θέλημά σου πίσω καὶ νὰ γίνεις ἀμέριμνος καὶ θὰ ἔχεις ἀνάπαυση.

18) Ἀδελφὸς ἐρώτησε τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Τί νὰ κάνω γιὰ τὰ πάθη; Καὶ λέγει ὁ Γέρων:

– Ὁ καθένας μας πειράζεται ἀπὸ τὴν δική του ἐπιθυμία.

19) Ἀδελφὸς παρεκάλεσε τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Εἰπέ μου ἓνα λόγο. Αὐτὸς δὲ εἶπε:

– Τί μὲ ἀναγκάζεις νὰ φλυαρήσω; Ἴδου, ὅ,τι βλέπεις, κάνε το.

Ἐλπίδα καὶ στήριξη στὸν ἁμαρτωλό

Ἕνας μοναχὸς ἐξομολογήθηκε στὸν ἀββὰ Σισώη:

«Ἐπεσα πάτερ. Τί νὰ κάνω;»

«Σήκω», τοῦ εἶπε, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ τοῦ ἀπλότητα ὁ ἅγιος Γέροντας.

«Σηκώθηκα ἀββᾶ, μὰ πάλι ἔπεσα στὴν καταραμένη ἁμαρτία», ὁμολόγησε μὲ θλίψη ὁ ἀδελφός.

«Καὶ τί σὲ ἐμποδίζει νὰ ξανασηκωθείς;»

«Ὡς πότε ἀββᾶ;», ρώτησε ὁ ἀδελφός.

«Ἔως ὅτου νὰ σὲ βρῇ ὁ θάνατος, ἢ στὴν πτώση, ἢ στὴν ἔγερση. Δὲν εἶναι γραμμένο ὅπου εὗρω σε ἐκεῖ καὶ κρινῶ σε; Μόνο εὗχου στὸν Θεὸ νὰ βρεθεῖς τὴν τελευταία σου στιγμή, σηκωμένος μὲ τὴν ἁγία μετάνοια», τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀββᾶς Σισώης.

Ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τοῦ ὁσίου περὶ θανάτου

Τρία πράγματα μὲ συγκλονίζουν, ἀδελφοί, ἔλεγε ὁ ἀββᾶς Σισώης:

1. Ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα.
2. Ἡ ἐμφάνισή μου ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Καὶ
3. Ἡ ἐναντίον μου καταδικαστικὴ ἀπόφαση.

Τὸ ἐπίγειο τέλος τοῦ ὁσίου Σισώη

Ἐλεγαν περὶ τοῦ ἀββᾶ Σισώη, ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει, καὶ ἐνῶ εὐρίσκονταν οἱ πατέρες τῆς σκήτης γύρω του, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ὅπως ὁ ἥλιος καὶ εἶπε στοὺς παρευρισκομένους ὅτι: «Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἦλθε». Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο εἶπε: «νά ὁ χορὸς [=ὁμάδα] τῶν Προφητῶν ἦλθε». Καὶ πάλιν τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε περισσότερο καὶ εἶπε: «νά ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων ἦλθε». Καὶ διπλασιάστηκε ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου του καὶ ἄρχισε νὰ ὁμιλεῖ μὲ κάποιους. Τότε τὸν ρώτησαν οἱ πατέρες: «μὲ ποιὸν ὁμιλεῖς πάτερ»; Καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε: «μὲ τοὺς Ἀγγέλους ποὺ ἦλθαν νὰ παραλάβουν τὴν ψυχὴ μου καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσουν λίγο γιὰ νὰ μετανοήσω».

Καὶ λέγουν πρὸς αὐτὸν οἱ πατέρες: «Δὲν ἔχεις ἀνάγκη μετανοίας πάτερ». Καὶ τοὺς ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς Σισώης: «ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἔχω βάλει ἀκόμη ἀρχή»! Καὶ ἐγνώριζαν πάντες ὅτι ἦταν τέλειος. Καὶ πάλι ξαφνικὰ ἔγινε τὸ πρόσωπό του ὁλόλαμπρο καὶ ἐφοβήθηκαν ὅλοι, ποὺ ἦσαν κοντά του, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς: «Βλέπετε ὁ Κύριος ἦλθε καὶ λέγει, φέρετέ μου τὸ σκεῦος τῆς ἐρήμου», καὶ ἀμέσως

παρέδωσε ὁ Γέρων τὸ πνεῦμα καὶ γέμισε ὅλο τὸ κελλί του ἀπὸ ἄρρητη εὐωδία.

Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐκ παιδὸς γεωργήσας ζωὴν τὴν κρείττονα, τῶν κατ' αὐτῆς ἐνεπλήσθης θεουργικῶν ἀγαθῶν, τῶν Ἀγγέλων μιμητὰ Σισώη Ὅσιε, ὅθεν ὡς ἥλιος λαμπρός, ἀπαυγάζεις τηλαυγῶς, ἐν ὥρᾳ τῆς σῆς ἐξόδου, δηλοποιῶν τὴν σὴν δόξα, καὶ καταλάμπων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφαγισθέντος.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Σισώη· νηστεία ἀγρυπνία προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀμαρτίας ἀκάνθας κατεपुरπόλησας, τῷ πυρὶ ἐγκρατείας καὶ χαμευνίας στερρόῃς, καὶ πρὸς φῶς τὸ νοητὸν, μετῆλθες ὅσιε. Ὅθεν Σισώη τοῖς χοροῖς, τῶν Ἀγγέλων συνοικεῖς, καὶ χαίρων ἀεὶ πρεσβεύεις, τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει, ἐπιτελούντων τὴν σὴν μνήμην λαμπρῶς.

Κοντάκιον

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν ἀσκήσει ἄγγελος ἐν γῇ ὠράσθης, καταυγάζων Ὅσιε, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, θεοσημεῖαις ἐκάστοτε· ὅθεν σε πάντες, Σισώη γεραίρομεν.

Ἔτερον Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἀσκητὴν τῆς ἐρημίας τὸν περὶδοξον, Αἰγύπτου γόνον Ἀντωνίου τὸν συνόμιλον, καὶ ὠράϊσμα ἀπάντων τῶν μονοτρόπων, ταπεινώσεως τὸ σκεῦος τὸ πολύτιμον, τὸν Σισώην ἐν ὧδαϊς ἀνευφημήσωμεν, ἀνακράζοντες· Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς τετρωμένος τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐνασκήσεως τρίβους, περιχαρῶς διέδραμες Σισώη κλεινέ· ὅθεν καὶ διέλαμψας, ὡς ἀστὴρ φωτοφόρος, δαδούχων διδάγμασι, καὶ σοφία σου πάντας, τοὺς φοιτητάς σου σκεῦος ἐκλεκτόν,

τῆς κατοικοῦσης, ἐν σοι θείας χάριτος.

Ἔτερον Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας τῷ τόνῳ, ἐνέκρωσας σοφέ, ἀρετῶν ἐμμελεία· διὸ ταῖς ἀναβάσεσιν, αὐξανόμενος ἄριστα, Πάτερ ἔφθασας, πρὸς τὴν οὐράνιον τρίβον, καὶ παρίστασαι, ἀεὶ Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις, Σισώῃ Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελοι τὴν σεπτὴν σου, πολιτείαν ἰδόντες, Σισώῃ ἐξεπλάγησαν ὄντως· ὡς ἀσώματος γὰρ ἐν τῇ γῇ, βιοτεύσας πᾶν χαμαιτυπὲς φρόνημα, εὐχόμενος ἐδίωξας· διὸ σοι ἐκβοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνήθη·

χαῖρε, δι' οὗ ὁ σατὰν ἐτρώθη.

Χαῖρε, Ἀντωνίου τοῦ θείου ὁμότροπος·

χαῖρε, τῶν ἐρήμου Ὁσίων ὁμόσκηνος.

Χαῖρε, ὕψος δυσθεώρητον ἀρετῶν πνευματικῶν·

χαῖρε, κῆπος εὐωδέστατος θεοσδότων δωρεῶν.

Χαῖρε, ἄνθος Αἰγύπτου ἀποπνέον σοφίαν·

χαῖρε, στῦλος τιμίας ἐν Χριστῷ πολιτείας.

Χαῖρε, κανὼν στεῖρῶς ἐνασκήσεως·

χαῖρε, λειμὼν ἐνθέου φρονήσεως.

Χαῖρε, γλυκὺ καὶ γαλήνιον ὄμμα·

χαῖρε, λαμπρὸν ταπεινώσεως στέμμα.

Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Μεγαλυνάριον

Μνήμην τοῦ θανάτου διηνεκῶς, μελετῶν Σισώῃ, κατεμάραντας τὰς ὁρμάς, καὶ πρὸς ἀναβάσεις, αἰρόμενος μεγίστας, τοῦ οὐρανίου κάλλους, χαίρων ἀπήλαυσας

Ἔτερον Μεγαλυνάριον

Δειλιῶν καὶ τρέμων ὁ Ἀσκητής, τάφῳ Ἀλεξάνδρου, Βασιλέως ποτὲ τρανοῦ, τοῦ καιροῦ τὸ ῥέον, καὶ πρόσκαιρον τῆς δόξης, ἐξίσταται Σισώης, θαυμάζων καὶ θρηνῶν.

Ἔτερον Μεγαλυνάριον

Νέκρωσιν Σισώῃ ζωοποιόν, παθῶν τῇ ἐκδύσει, ἐνδυσάμενος ὀλικῶς, νεκροὺς ὡς ἐξ ὕπνου, τῷ ἱερῷ σου λόγῳ, ἐξήγειρας νεκρώσας, τὸν παναλάστορα.

Πηγές: users.uoa.gr, saint.gr